

Egyre másra dilisek

A barna falak – valaha világossárgák voltak - bávatagon nézték a bent ülőket.

Sok tízezer cigaretta füstje ívódott beléjük. Az ablak mindig nyitva állt, nehezen oldva a nikotintámadást. Az olajfal is megadta magát, sötét volt és elszánt.

- Kérek másik gyógyszert.
- És azt se veszem be.

Lildi kukoricás e-cigije füstjébe burkolódzott. Inas karjaival, melyeket a Nagybani piacon szerzett, csápolva beszélt.

Mintha popkornt pattogtatnánk.

- Én tudom, milyen mellékhatások vannak. Nekem ne mondják meg, mi a jó nekem.

Szívesen beszélt a Nagybaniról, a zöldség beszerzésről, annak nehézségeiről.

Mindent túlélő habitus. Csak mondja és mondja.

Van egy kacifántos történetem: az alsó rakparton az előtte haladóra valamiért többször rádudáltam.

- Az kiszállt, baseballütő a kezében és beverte a szélvédőmet.
-
- Csak ültem a kocsiban fejemből kibámulva, most mi a franc van? Elkezdtem telefonálni, mentsenek ki ebből a helyzetből.

A szoba szinte mindig tömve volt. Néhányan az ablakhoz ültek, némileg elkülönülve az asztali csoportosulástól.

Ancsa erős teste, maga 100 kilójával a többiek fölé magasodott, neki fix helye volt az asztalnál.

Bájos vidéki arc. Nehezen közlekedett tömegben, szorongott.

Ő az akitől mindig lehetett cigit kérni, a töltött szívínivaló néha halomban állt, de jó szíve odáig vitte, hogy nem egyszer kevés cigarettája maradt.

Meghallgatott mindenkit, ha lehetett praktikus tanáccsal próbált segíteni. A józanság szobra.

Mindenki úgy szívta a koporsószögét, mintha élete múlna rajta. Persze volt nem egyszer, hogy beszélgetésbe belemelegedve, akár 3 szálát is elszívtak egymás után. Ilyenkor persze kunyerálni kellett annak, aki csak egy szálát hozott be, pont a kéregetők miatti egy szálát.

Laci, mint medve vakarózik a fán, úgy ropogtatta a fal élének neki dőlve, ízületeit. Kiesett korábban a második emeletről.

Józsi, aki cigiért kávét hozott az automatából, izmos nagy kezeiben többet is elbír.

Ugyanis, volt aki nem mehetett ki az osztályról, még az udvarra sem.

- Megkéselte!

Azon ritka dolog volt, mikor a roma asszony volt hűtlen.

A barátja szenvedte el férjétől.

- Nem rég szabadult a börtönből és ezt csinálta.

Sorolta az asszony a történeteket.

- Közéjük álltam, engem is megsebesített.

Mindketten túléltek, de örök nyomott hagyott bennük.

Az asszony szimpatikus arcában nyoma se volt felindultságnak, nyilván a kezelő orvos által kiírt – más egyéb gyógyszerek mellet ti –nyugtatóknak köszönhetően.

Négyen hallgatták feszült figyelemmel.

Hirtelen nem tudtak mit mondani, az is kiderült, hogy újdonsült barátja is megcsalta , ezért volt ő itt.

Frontin, megint frontin. Az öngyilkossági kísérletekben, a roma asszonyoknál sűrűn előfordult ez a gyógyszer.

Oly sokuknál családi élet problémái álltak a háttérben.

Megígérte családjuk vagy barátjuk, hogy hoznak ellátmányt – benne cigarettát is -, azonban napokig vártak s így közben maradt a kéregetés.

Te miért vagy itt, vagy mi a baj veled? Ezekre kérdésekre sokan megnyílnak, sokan meg nem.

Kíváncsi természete nem hagyta nyugodni, csak feltette a kérdéseket. Addig is amíg hallgatta a másikat, nem foglalkozott saját bajával.

Bipolaritás, border-line szindróma, skizofrénia, személyiség zavar, drogfogyasztás, alkoholizmus, alkohol és nyugtatók egymás mellett.

Alig néhányan tudták kezelő orvosuk, pszichológusuk nevét.

- Tudod az a rövid hajú, vékony nő.

Ömlött a szó, magukat megosztani vágyástól vezérelve. Egymás szavába vágtak, felfestették történeik szivárvány hártájára sérüléseiket. Homlokukkal árnyalt szavaikat dobták egymás szemeibe.

Laci vadul cigarettát töltött. 115 kilóját majdnem megsóztam, naná, majd belerokkanok!

- 20 szem frontin-t.

Éjszaka volt, a barna falak alig látszódtak.

Kérdésekre válaszolva, a roma asszony elhaló hangon mondta, hogy a másik osztályon azt mondták: legalább kialudta magát rendesen.

- Miért vetted be?
- Mert megcsalt a férjem.

A szerelemfáltás a roma nőkre igen csak jellemző.

Aztán persze mindig megbocsátanak a kikapósnak, miután azok jól megijedtek a nyugtatóktól.

És persze mindent megígértek arájuknak, asszonyaiknak.

Sok jellem töredék, sok élettörténés darabka rajzolódott.

Szobatársának megmutatta irományait, 40 versét és 3 novelláját. Az idős bölcsész töviről-hegyire átnézte, forgatta, újraolvassván azokat.

Előzőleg beszélt a leendő megjelenéséről, most szóba került.

- Ez úgy, ahogy van, egyben kiadható.
- Komolyan beszélsz?
- Igen, alaposan átolvastam.

Földöntúli boldogság ömlött el benne, ám már megszólalt a vészcsengő: micsoda hercehurca kiadni valamit.

Hajnali kettő volt és nem aludt, ez a pörgéses időszak volt. Betegsége jellemzően az egyszer lent egyszer fent hangulatokból állt. Beszélt, beszélt. Az asszonynak szintén ilyen kórja volt. Gyorsan beszéltek az alig megvilágított folyosón. Mariann még írt is közben, takaros kis füzetébe. Ötletbörze, dolgoztak rendesen az agytekervények.

Énképe az egekig ért, imádta önmagát. Biporalitás.

A pörgés csúcán viszont önkontrollvesztés. Jellemzi a költekezés, nagy munkabírás, csajozás, verekedés, virrasztás vagy 1-2 óra alvás utánnapindítás s annyi, de annyi ego ragyogás.

Egy egészséges embernek is vannak hangulat változásai, de itt durva amplitúdóról van szó. Mindenkiel szóba elegyedési vágy is jellemezte. Probléma megoldás vigyorogva és ilyenkor ömlöttek belőle a versek és novella töredékek. Írni mindenhová írt, még szalvétákra is, Nagy László, költő jutott eszébe. Egy darabig a kettős létra kontrolláltabb szakaszában önigazolással mászott.

Mindenen röhögtek, igyekeztek csendesek lenni, de ez nem mindig sikerült.

A nővér merev arccal vitorlázott el mellette és visszaszólt:

- Feküdjön már le!
- Mindjárt.

Biztos ő is szeretne pihenni.

Folytatódott a szó-ömlés.

A mániás- depresszió (bipolaritás) jellemzője - betege válogatja -, hogy valamelyik kórkép kerül előtérbe, sűrűbben.

A mániától Isten mentse meg, no meg a depressziótól. Középen lenni milyen jó.

Most nem félt semmitől és senkitől, azonban a depresszió eljövételének esélye sötét

árnyékként vetült rá.

A pszichiáterek azt mondják, hogy gyógyszerekkel egyensúly tartható, ennek ellenére majd 40 év alatt nagyon kevés középút volt. Nála a depresszió dominált, ami nem egyszer olyan mély volt, hogy öngyilkossági szándékai is voltak. Volt, hogy rengeteg nyugtatót bevett, kismiska volt ehhez képest 20 frontin.

Most ezer terv, ötlet egyben tartása volt. Egy átvirrasztott éjszaka után, napközben kényelmesen elnyújtózva kórházi ágyán, gondolta alszik egy órát. És lásd: pontosan akkor ébredt.

Mindig is örült az apró dolgoknak, legyen az egy új öngyújtó, most is örült a pontos alvásnak. Örült magának, szerette magát, nem tudta elképzelni van olyan dolog, amit ne tudna kezelni.

Az mindig előkerült, hogy igazi dilisek kint vannak, a rácsos ablakot nézván.

Megérteni, elfogadni a másikat ezek is sarkalatos pontok.

Volt olyan, hogy 6 hétig bent volt a kórházban, amikor bejött mély depressziójával, egyből hipomán lett. 6 hétig nem tudták beállítani, amikor kiírták még pörgött, de ezt el tudta takarni. Hazavitte a felesége – saját szobája volt – és néhány nap után teljesen lehangolódott.

A mániának van egy előszobája, a hipománia. ez még önkontrolos, de rengeteg hátulütője van;

Egyértelmű, hogy bekövetkezik a túlpörgés(mánia).

Andrea szabályosan derékszögbe állt, szegény nyomorék –gondolta.

A kétrét görnyedt Andrea belépett a körbe, miután örömmel konstátálta, hogy megint kapott egy cigit.

Egy hét múlva, mikor a folyosón láttam és már csak 45 fokban görnyedt, úgy látszik a gyógyszerei kezdték kiszedni a pszichoszomatikusságot; a lélek megbetegíti a testet.

Az emberekre jellemző rosszindulat kibukott sokszor dohányzókból. Különösen a nők vitték a prímet.

Rendre a szobatársukra panaszkodtak:

- Micsoda ember, félóráig elfoglalja a mosdót hajszárítás okán.
- Hogy ez mennyit alszik, hogy ez este nem alszik.
- Morzsás az ágya, egy csomó mindent ő lophatott el tőlem.
- Büdös a szája.

A pletykázás életelem.

Kriszta mindig megtalált a kórházi szobák labirintusában; a kerek szék, jobb oldalára bénult nő a túlélés szobra.

Ötször biztosan feküdtem itt, de bármelyik szobában is voltam, jött nyikorgó székével, nikotinos ujjával, sajátos jobb bénult arcával. Többször volt agyér görcse.

Egy idő után a cumis üvege is előkerült, abba kávé kellett töltenem.

Nagyon kedveltük egymást. Kriszta tulajdonképpen a kórházban élt, egy másik, valamiféle bel osztályon vagy elfekvőben.

Megértett engem és mindenki mást, de beszélni nem tudott, nos, a jelbeszéd pedig egyikünknek sem volt erőssége. Rengeteg cigit kapott tőlem és újabban kávé is.

Pontosan tudtam, ha egy erős dohányosnak, ha elfogy a cigarettája, akkor vége a világnak.

Bal kezével ügyesen dolgozott, riasztó volt ellenben, hogy béna jobb lába valami fél lótuszban keresztbe volt vetve a balon.

Sokat röhögcséltünk, ilyenkor színészi vénám is felszínre jött.

Magyarán bohóckodtam neki.

Nem egyszer ugyanazt a névjegy kártyát adta oda, nekem meg ki kellett találnom mit kezdjek vele.

Nem volt nehéz, telefonálnom kellett, később kiderült a testvérét hívom, Arról volt szó, hogy a barátnőm (mármint Kriszta) havi apanázsát kéri, kifogyott ebből-abból.

Később megismertem a testvért, Tamást. Jött hozzá s az udvaron igazgatta, azt is láttam, hogy ásványvizes palackból mosdatta működő kezét.

Összetegeződtünk, megérintette a vállamat, az érintés olyan jól esett.

Megtanultam a gyerekeimen is, mennyire fontos ez, fejlődésünkben is.

Nem véletlen, hogy pici babákat is csókolgatjuk, ez is érintés. Én még 20 éves fiam fejét is

megsimogatom, reggel és ha hazajön, puszival, öleléssel köszöntjük egymást.

Lányommal –, aki 18 éves – dettó.

Nem vágyom igazolásra, hogy én mennyi mindent tettem Krisztináért.

Amikor alant voltam, ilyen megerősítésekre is vágytam.

Utolsó bent fekvésemkor volt egy olasz férfi szobatársam, Andréa.

Vékony volt és kicsi, értelmes szeme világított.

Angolul tudott, én meg alig, de azért elcsacsogtunk.

Kiderült, hogy kicsit beszél magyarul is. A felesége magyar.

Én ráfeküdtem Andréa magyar nyelvének csiszolására és bővítésére.

Cserébe kértem, hogy ő az angoltudásomat növelje.

Képes voltam egy-egy szó kiejtésének tökéletesítéséhez hússzor elmondani a hangzót.

A Google Translator is sokat segített nekünk.

Persze eltolódott a magyar tanulása felé. Mondatokat gyakoroltunk, nagyon élveztem, hogy taníthatok.

Réges-régen, vállalatnál számítógép operátorok fejét tömtem, még vidékre is kijártunk.

Hja, a hőskor!

Az étkezésekkor – mivel ebédlő is volt- Andréa soha nem bontotta meg az asztalt, mindig megvárta, hogy én is befejezzem az evést.

Rendre együtt sétáltunk az udvaron, vegyesen magyarul és angolul beszélgetve.

A magyar mondataimat angolra fordítva próbálta megérteni azokat, én meg magyaráztam.

Magától is beszélt magyarul, ügyes volt.

Sokat voltunk együtt, még gyógyszer osztáskor is együtt álltunk sorba.

Ugyanis megszabott időben a nővér szobához kellett mennünk a tablettákért.

Megbeszéltük -, ha kikerülünk, videó chat-elünk, meg telefonálunk egymásnak. Ötletem , hogy ezt, anyanyelvemen és angolul fogjuk megtenni; aztán ez néhány hét után kifulladt,

nem kerestük egymást.

Azt is gondolom, hogy a felesége azt mondta, hogy ne beszélgessem egy dilissel. Talán, nem akarok paranoid lenni.

- Tessék a kórterembe fáradni, vizit lesz!

A fehér köpenyes had délelőttönként jelent meg, - orvosok, rezidens orvosok, pszichológusok, nővérek, –az ügyeletől függően-, kezelő orvosa is ott volt,

ilyenkor váltottak néhány szót. Heti kétszer főorvosi vizit; meglepetésemre észrevették milyen sokat fogytam. 4 hónap alatt 12 kilót adtam le. A depresszió időszak alatt végig feküdtem s valamiféle bódult állapotban. 2 óránként kimentem pisilni s újra fekvés. Mást, semmit nem csináltam- Alig ettem..

Egymás melletti szobában voltak. Megegyeztek, hogy ez kórházi szerelem. Hogy is kezdődött?

Elkezdtek beszélgetni, ami odáig jutott, hogy felajánlotta ad egy példányt a verses füzetéből.

A visszajelzés frenetikus volt, Tanának nagyon tetszett az iromány.

A lány gondoskodott róla, teát készített, a fél reggelijét neki adta, töltőtollat kapott tőle.

Hét végére a gyógyultabb betegeket néha haza engedték, visszatérvén Tana ilyenkor is hozott valamit.

Fogták egymás kezét, külvilág elől szemérmes titkolódzásba burkolódzva. Puszkoltak is.

Összesen egyetlenegy röpke csók és boldogság mindkettejükben. Amikor mindketten hazamentek végleg, a férfiban tovább rezgett az érzés. Ő tovább volt bent, a lány meglátogatta.

Ilyenkor már távolság volt közöttük.

A napok játékosan teltek, kivéve a különböző csoport terápiákat, amik délelőttönként voltak.

Egy héten kétszer délután kettőtől művészetterápia.

Délután és este vérre menő sakk és malomjátékok. Játék közben sokszor tanította partnerét. Sokan kártyáztak. Volt, aki az ebédlő asztalán kétezer darabos puzzle-t rakott ki.

Ami a következő étkezéskor hamvába holt.

A kislány sírt.

- Két bort húzóra megivott és most eszi az életemet, mindennek elmond.

Fruzsina az ablak párkányon ült, neki dőlve a mindenhol meglévő rácsnak.

Még szerencse, hogy nem tud kiesni. Vékony testű balerina, 18 éves, de 15-16 évesnek látszott.

- Mindig az ablakban dohányzom, otthon is, nagymamám nem szereti a füstöt.

Összehajtogatott testtel, kézben, mindenféle asztal nélkül tudta tölteni a cigit.

Húzogatós töltőjével ügyesen bánt.

Néhány nap múlva feldobva mondta, elmegy korcsolyázni. Aztán eltört a mécses.

- Megmondtam neki, vége. Mégis bejött, először könyörgött, aztán nekem támadt.
- Olyan agresszíven, hogy elcsodálkoztam.

Korábban, amikor beszélgettünk, olyan hirtelen, beszélt a drogozásról, füvezésről és más erősebb szerekről; az alkoholozásáról. Ő is meg tudta inni a hét deci bort egy húzásra, újságolta nekem.

Amikor, barátja bejött először nagy örömmel köszöntöttem, összekevertem valakivel.

- Ha ilyeneket mond neked, nála sem stimmel valami.

Tudtam, a fiú nem dolgozik, hogy miből jut szeszre, nem tudni? Viszont állandón részeg volt.

Csak alig látszott rajta. Mindezt a füstgyárban láttam és Fruzsitól hallottam.

Bevett szokás, hogy látogatók is bejöttek, nagy részük dohányzott, de az is bejött, aki nem.

Merthogy félóránként rá kellett gyújtanunk és a meglátogatottat már húzta magával, menjünk cigizni.

Bevittem a pipámat, Borkum pipadohánnyal. Mindenki csodájára járt rózsafából készült pipának. Nem beszélve az illatról. Megmutattam neki a belső, német szűrőt szétszedvén a pipát.

- Ezzel cigi dohányt is tudok szívni.

Eszembe jutott, hol is vettem a pipát, hozzá száz darab szűrőt. Egy Szivarház nevű helyen.

Adrienn a tulajdonos-

— Most pörgök, szórom a pénzt, mondtam kontrolláltan.

Én is látom, nagyon.

Éppen a szemben lévő kínai étteremben ebédeltünk, nem először. Két, három naponta Adriennhez vitt a Corolla, mindig volt számomra parkoló hely.

- Ez mennyibe kerül?
- Tizenkétezer.

Fél literes áfonya pálinka. Többször is vettem, nem törődve, hogy a folyószámlámon egyre fogy a pénz.

Pipámhoz vettem pipa alakú öngyújtót, meg tartót, melyet asztalra téve egyfajta bölcsőt képezett a dohányzó eszköznek. Ki tudja már mennyi mindent összevásároltam. Az autóm csomagtartója – ami em volt kicsi, néha dugig volt,

Imádtam a Toyotát, kényelmes, a 1400 köbcentis, 90 lóerős motor szépen duruzsolt, 5 évesen vettem s valóban 31 ezer kilométer volt benne.

Egy 60 lóerős Opelből ültem át ebbe.

Vonzott Adrienn, de csak kutyái nyalдостák arcomat. Nem egyszer két szabadnapom is volt, Ha kellett tudtam számítógépes segítséget nyújtani neki meg a családjának.

Adrienn a Szivar háznak felső emeletén lakott, ott is nagy üveg felület volt, hevenyészett függönyök takarták a kíváncsi szemek elől.

Aztán depresszióval a füst-helyiségbe kötöttem ki.

A roma asszonyokkal fejben főzött, azok oly boldog örömmel sorolták a munka fázisokat.

Nem receptet mondtak csak, hanem teljes részletességgel mondták el a főzés csinját-binját.

Feldobta a labdát: paprikás krumpli. Ketten is rástartoltak, egymás szavába vágva a praktikákat mesélték.

A telefonról való képek mutogatása szinte kényszer. Ha valaki párjáról, gyerekeiről beszélt, egyből előkerült a fotó tömeg. Jobb é rosszabb minőségű fényképek, attól függően kinek milyen telefonja volt. Nosztalgiával nézte a néhai nyomógombos telefonokat, azt az egyet-kettőt. Nagy részük okos telefonnal bírt. Némelyek több száz ezres telefon boldog tulajdonosai.

Már nem tudta kinek milyen kórképe van, de az egyik fiúra élénken emlékezett.

- Te miért vagy itt.
- Tudod, az egyik szememben egy angyal van.

Mutatta egyből jobb szemét, a valami furcsa rajzolat van benne, állapította meg magában.

40 év alatt megtanulta, nem csodálkozott semmin.

- Tényleg!
- Látom!

A srác elégedetten nézett. Próbált másról beszélgetni vele, de az angyalos nem tárgított kórképétől.

Gyönyörű nő, hosszú combok, formás mellek, bájos arc. A pszichológus.

Apró kérdésre, történés halmazt zúdíttam rá. Bírta. A sokszor előkerülő kérdés következett:

- Ez milyen érzéseket keltett Önben?
- Hát ilyen is meg olyan is.

A kérdés jogos, a történetek között muszáj az embernek előkerülnie.

Ha nem is szolgain, de követte a válaszaival a kérést.

A dohányzó a nagylelkűség színtere. Nem csak cigarettát, hanem kávéport, cukrot, tejport is adogattak a rászorulóknak.

A kerekesszékes –fél oldalára bénult Simon élő példája annak, hogyha segítesz neki, cigarettát,

pénzt ad neki, rád akaszkodik.

- Gyere már ide!

Szolgálatkészten ment oda, az egész messze lévő nyomorékhoz.

- Leszakad rólam a nadrág, nincs egy farmerod?
- Nem baj, ha nagyobb, ha van pólód vagy inged átadód, az is jó lenne.
- Megnézem, van valamire szükséged?
- Ha borra adnál 400 forintot!

Nos, nem egyszer adott már pénzt neki önmagától, de ez egy kicsit közvetlen.

Először, mikor találkoztak könnyes szemmel hallgatta betegsége történetét, a 3 agyvérzést, 2 infarktust, a lebénulást, az utcánélést.

Mintha a téves elképzelés vonzaná, neki meg kell mentenie Attilát és Krisztinát.

Hamis felhő árnyékolja lelkét, kijózanodva tudta ennek a két ember életminőségének csak a felületét karcolja állhatatosnak látszó szívjósága

Továbbra is összeszorult szívvel találkozott velük. A 400 forintot nem tudta egyből odaadni, az utolsó tízezrese lapult a pénztárcájában. Attilának ötletetelt, hol váltsa föl a pénzt, nagyon kellett neki a pénz, mint alkoholistának az ital.

Kicsit bosszantotta, a hangnem ami kerekas székes szájából lobogva agresszíven kiesett.

A folyón műbőr fotelek kettésével. Ha valaki egyedül ült, szívesen oda ült hozzá.

Ha jó passzban volt vége hossza beszélgetés alakult ki. József imádta saját hangját, s mint a fejben főzéskor zúdult belőle a praktika halmaz.

Elokvadtam, ha Otinak hívnak.

No, nem Otilia volt, hanem Ottó.

Az egyik betegtárs, alacsony, kifejezetten szőrös típusú srác, általában szobájuk ajtó félfájának

támaszkodott, Akárhányszor elmentem előtte közölte: Oti bá.

Előzőleg megbeszéltük, hogy így szólítson –lévén háromszor annyi idős vagyok -, na de hát naponta hússzor köszöntött így , végén lévő át fennhangon, elhúzva. Ő a folyosói mozgást figyelte, ez volt a szórakozása, s mindig örült, ha meglátott.

Mást sohase mondott, maximum, ha kérdeztem. Hosszabb beszélgetésbe csak foteleknél sikerült, már amikor nem a félfát támasztotta. A fotelekbe ritkán ült le.

Károly t– Károlyomnak hívtam- soha nem lehetett látni vécé papír guriga nélkül. Mint aki mindig beült a fürkébe. Amikor találkoztunk, mindig meglapogattuk egymás vállát. Valami eszméletlen székrekedés jutott osztályrészéül.

- Miért nem kérsz ricinusolajat?
- Á, nem akarok alkalmatlankodni!
- Károly, ne legyél ilyen tutyimutyi!
- Jó, majd meggondolom.

Ember, akinek arca csupa bocsánatkérés. Egyfolytában sajnáltam. Az ő problémájába a pszichés gyógyszerek is belejátszanak. Én bizony kértem ricinust, minek izétől falra mászik az ember.

Mindig ugrálok az időben, összekeverednek a kórházi bent fekvéseim élményei.

Attól mindig hülyét kapott, ha a cigiző ablakát becsukták. A zárt ablaknál dohányoztak.

- Mekkora füst van itt, azonnal nyissátok ki, meg fogunk bűdösödni!
- Fáztok? Öltözzetek jobban föl, ha már bagózni akartok.

Tél volt, a dolog odáig jutott, hogy a fázósak téli kabátban jöttek cigizni. Pedig olyan tiszta erőből fűtöttek, még tavasszal is. Ágya a fűtés cső mellett helyezkedett el s egyik éjszakán megégette a kézfejét az egyik bűtykét. Vízhólyag.

Ancsával, a csupa praktika-tulajdonossal, ollóval kifakasztották azt. Nem kellett volna, de hónapokig nem gyógyult meg. Miért is? Mert depressziós volt, Újra leírom: a lélek megbetegíti a testet.

Sok évvel ezelőtt hülyéskedésből –talán Úri Geller jutott eszünkbe- kipróbáltam, hogy az evőeszközök hogyan lógnak le a homlokomról; aztán a kalapács lógott le a mellkasomról.

A csúcs az volt, hogy késsel elvágott sebemet gyógyítottam. Koncentráltan fogtam a sebet a másik kezemmel. Magam is alig hittem, a seb 10 perc után jobban összerázódott, mint annak előtte.

Na de vissza a kórházba!

Depresszionáta. Egyik ismerőse ajánlotta, a készülő, új novella címének. De akkor, hol van a mánia. Azt gondolta, hogy a dilis szó benne kell, hogy legyen, így populárisabb és figyelem felkeltőbb.

Persze, ha a könyves boltok polcain díszelgne.

Most depressziós volt, szorongva vonszolta magát a folyosón. Szorongva gondolt a szorongására.

Félt is. Azt mondják, a szorongásnak nincs tárgya, a félelemnek igen. Lefeküdni sem akart, már elege lett abból is. Ami felháborította, a pszichológusok szájából hangzott el: mihez köthető, hogy lehangolódik? Semmihez, csak úgy jön, genetikusan. Hiszen létezik exogén depresszió, ami azt jelenti kívülről eredő, kívülről származó. Nála erről szó sincs, az övé endogén. Mit is jelent ez?

Pszichés probléma halmazt, negatív gondolatokat, örömet érezni nem tudást, a szorongástól alvászavart, stb.

Csak úgy egyik pillanatról a másikra jön az.

- Férfi nem mehet be női kórterembe és fordítva!
- Egyáltalán nem megyünk be a másik kórtermébe!

A nővér helyes kis szája ejtette ki a fentieket. Faros menyecske, de már nem mai évjárat.

Hülyeség, én azért bementem a férfi kórterembe és bárkit behívtam a miénkbe, ha adtam neki valamit.

Pisti eredeti szakmája autószerelő, állandóan vele is valamit szereltünk, fejben. Nem elég sűrűn hoztak neki ellátmányt, cigarettája mindig fogyóban.

Úgyhogy rengeteg cigit adtam neki, szívesen tettem. Amikor viszont kijutottam a dohányboltba s vettem neki több dobozzal, kiderült, hogy nincs pénze rá.

- Ilyenkor mi van?
- Cserébe adok neked órát, olcsón.
- Jó, mutasd az órát-

Jó helyen kapiskál, imádom az órákat, nekem is van több.

Az óra attraktív volt, aranszínű és ezüst, a fémszű ugyanebben a két színben.

- Ez gagyi!
- Hát lehet, de nézd meg a svájci zászló jele van az óralapon. Különben is 2000 forintért odaadom.
-

Vacilláltam rajta, mert, ha valódi az aranyozott óra, akkor kihasználok őt.

Ez a húgom szerint van így, áldottam az eget, hogy ilyen okos testvérem van.

Telefonon beszéltünk, de sokszor meglátogatott.

Kapzsiság is szorult belém, egy kevés, nem mondtam le az olcsó vásárról.

Szerencsétlen Pistinek alig volt pénze, már kávéra sem jutott.

Már mindent eladott, utoljára egy napszeműveget. A Ray-bant nekem is mutatta, de nem tetszett a formája. 8000 –ért eladta a szobatársának.

Az óra miatt valami lelkifurdalást érzett, emiatt még egy ezrest adott Pistinek.

Azt gondolta, hogy egálba kell jönniük, az anyagiakat illetően.

Rengeteg ötletet kapott tőle, a mély hangú, lassan beszélő férfi valahogy megnyugtatta.

Telefonszámot cseréltek, tartották a kapcsolatot, ugyanis Pistit áthelyezték egy másik kórházba, rehabilitációs osztályra.

Később szépen kérte, mikor telefonon beszéltek, hogy a sim kártyáját töltsse fel kétezer forinttal. Akkor már kint volt a kórházból, megtette. Háromezret tett a kártyára.

Mindig ünnep volt, amikor meglátogatták. Tűkön ülve várta őket.

Erikával, hugival akkorát beszélgettek, hogy a végén tizenöt percig csak búcsúzkodtak, ide-oda kísérgették egymást, végül a kórház közelében váltak el.

Minden egyes alkalommal sütikét kért tőle, minőségi édességet hozott a cukrászdájából.

Legalább másfél órát karattyoltak az udvaron meg az utcán, a férfi nem bírta abba hagyni pörgős beszédét, ezt a dolgot hűgára is ráragasztotta.

Édesen röhögtek s akkorákat, hogy rekeszizom görcse volt utána. A múltan nevettek, a dolgok fonásán, felre értett helyzeteken, grimaszokat utánóztak s vigyorogva régi hanglejtéseket karikíroztak.

Okos átgondolt tanácsokat adtak egymásnak, a báty azon érte magát: ragyog.

Mintha az agya jobban működne, okosságok csak úgy kipattannak belőle.

Az, hogy a testvérek szeretik egymást evidencia, ők viszont imádták egymást.

Megbeszélték, hogy a báty, a kórházból meglógván meglátogatja hugiékát, Erikát és Imrét; egyszerűen eltévedt ugyanabban a kerületben, ahol felnőtt. Ez a nyolcadik kerület volt.

Irtóra szégyelte magát a késedelem miatt, de hát ez van. Azt is sajnálta, hogy kevesebb időt tölt majd el velük eltévelyedése miatt. Ugyanis fix időpontra kell vissza mennie, bezárják az osztályt, ezzel a látogatókat is kitessékelik.

Nagy eltévelyedő művész volt, mostanában gyalog ugyan sohasem járt ide, de kocsival

Gps-sel vagy a nélkül is bárhol el tudott tévedni, még olyan szakaszon is, ahol többször járt.

Imre megkínálta elektromos cigijével, köhögött tőle, amit ő tartott karban, a likvidet is keverte,

Több ilyen szívnivalót a nulláról állított össze, irtóra élvezvén azt.

Persze kiröhögték mindketten.

Hugi elmagyarázta, hogyan jöjjön-menjen, villamos megállóba is elkísérte, amikor ment vissza a kórházba.

Rohadt pocsék volt kocs nélkül, nem meg szokott útvonalon gyalogolni, még az is eszébe jutott, hogy kizsebelik vagy megverik. Annyi minden új dolog épült gyerekkora, kamaszkora óta, szupermarketek, irodaházak, foghíj telkek keletkeztek a házak lebontása miatt. Nem egy

házfal 56-os lövésnyomai vágódtak szemébe. Kevés része van ennek a területnek, ami méltónak nevezhető volna.

Feleségét is nagyon várta. Egyszer mindkét gyereke is meglátogatta. Micsoda boldogság!

Gyerekek olyan lazák voltak, az üres kórterembe labdázta, Gábor vett valami gumi labdát s nevetve hülyéskedtek.

Annyi minden fáj, tépelődőn harcolok a helyzetekkel s magammal, kemény arcokkal.

Szerette sorstársait, elfogadással, toleranciával fordult feléjük. A segíteni vágyás ágaskodott benne, tenni valamit értük, sokat jelent a másoknak, hogy meghallgatják, odafigyelnek.

Kis család voltak, összetartozással, s ha valakin változást tapasztaltak, egyből odafordultak felé.

- Mi a baj, te sírsz?
- A férjem, azt mondta: egy ilyen örülttel megszakít minden kapcsolatot, haza ne merjek menni!
- A gyerekeket se láthatom!
- De hát mi történt a férjeddal, eddig megértett?
- Eddig se nagyon fogadott el, az kísérletemet nem érti, neki sem könnyű.

Az öngyilkossági kísérletek előzményeiről szólva az ember párjának is van némi felelőssége,

Oda figyelés a másokra, a beleérző képesség teljes hiánya jellemzi oly sok kapcsolatot.

Észrevenni a depressziót, az örömtelenséget, a kommunikáció hiányát, az aluszékonytságot, mind-mind fontos jel lehet a megelőzésben, hogy a dolgok ne forduljanak tragédiába.

De jó lenne, nevetni látni szerencsétlent.

Jeges arccal sóhajtozott az asszony, több szempár óvón figyelte,

- Elmondtál neki mindent őszintén?
- Volt már előzőleg kísérleted?
- Nem ez az első.
- Mi a baj, úgy általánosságban veled?
- Elhidegültünk egymástól, én ezt nem bírtam ki.
- Mit gondolsz most, mi kellene, hogy legyen?
- Hogy a férjem értse meg, hogy nem akartam meghalni, csak már nem szeret úgy mint régen és felejtsem el ezt a botlást

Elmálló, vibráló arcában a kétségbeesés dominált, vörös szemei megértésért könnyörögtek.

szemrése beszűkült..Szép lehetett fiatalon, korábban -, hisz most látta másodszor.- már

látta egyszer s tudta róla, nagyon szomorú,

- Ő talált meg, eszméletlen voltam és azt mondta, hogy szégyent érzett miattam.
- Hogy megcsonkítottam őt.
- Nem láttam más megoldást, teljesen beszűkültem, hogy a gyógyszer a megoldás.
- A gyerekek még általános iskolások, nem jöhetnek be hozzám; a férjem ígérte, hogy bejön valamikor, de már ezt se hiszem.

Intelligensen fogalmazott.

Nagy beteg cserebelődés van osztályon, csak kapkodta a fejét A nő is ma jött, a másik osztályról..

Szomorúan dohányzott, miképpen tudna segíteni?

- Talán azt elmondhatnád a férjednek, hogy szereted őt nagyon és azt gondoltad, hogy ő már nem szeret, teljesen kétségbe estél emiatt, s egyre jobban lehangolt lettél s nem láttad a kiutat.

Egy szuszra elmondta, szerencsére senki sem vágott közbe.

Izgatottan figyelték az asszony reakcióját, Ő jegessé vált lelkével válaszolt.

- Örültek fog nevezni s azt mondja majd, hogy kiszírt belőlem.

Tészta tapintású karjában az izmok játéka is jelezte feszültségét.

A könnyben úszó arcáról már ne is beszéljünk. A kiüresedés keresztjét vonszolta olyan barázdában, amiből nem tudott kilépni. Lényét betöltötte a magány, a kiszolgáltatottság, a kín.

Megsimogatták a sírót a közel ülők.

- Rendbe jön majd minden, ha férjed is elgondolkozik rajtad.,
- Bár úgy lenne, de nagyon sokszor agresszív velem és iszik sajnos.

Más baját felérezni méltó dolog, de nem szabad, hogy hangulatodra hasson. Mondjuk nem kéne depi közeli állapotba kerülni, az empátia nem jelenti hasonlítani másik hangulatához.

Könnyillat volt, a szomorúság betöltötte a szobát. Az asszony elnémult, megadta magát gondjainak. Kicsit talán könnyebben lélegzett, valamit kiadott magából.

- Tudjátok, mindketten imádjuk a gyerekeket, megmutathatom a képeiket?
- Hozom a telefonomat.

A benne lévő magával szembeni harag, düh oldódni látszott.

Visszatért, közben örültek, hogy megnyílt.

Sokszor nem is tudjuk, milyen orvosló hatása van, ha kibeszéljük magunkat, nem véletlen, hogy pszichológushoz járunk.

Visszatért, testén némi öröm látszott.

- Nézzétek, itt van Karcika meg Dzsenifer. Ugye milyen aranyosak?

Felszáradtak könnyei. Már picit mosolygott gyerekei fényképei láttán.

A többiek is mintha kevésbé lettek volna szomorúak. A fájdalom dandárja háttérbe szorult.

- Nagyon cukik.

Elfogadni, magunk szűrőin átengedve történeinket, nos, ez kemény feladat, pláne, hogy pozitívan kellene kijönni belőle.

Az embert szeretni kell, ha bajban van még jobban.

Az egyensúly önmagunk szeretéséből is születik, és jön embertársaink szeretése is.

Odafigyelni magunkra s arra érdemes emberhez fordulni szívünkkel.

Nem kell elszórni a szívjóságot.

- Milyen igaz, tiszta szemed van.
- Köszönöm.

Nagyon pörgött. Szikár alakja csontos, izmos teste elfedte az asztalnál ülőket.

Az ablaknál voltak, Dávid állt, drog problémával élt.

Azt gondoltam, Dávid pörgése intő jel. Annyi mindent el akart mondani, hogy bicsaklottak a szóvégek.

Intő bizony, ennyire nem akarok pörögni.

Valamiben fekete öves volt, büszkén domborította erős mellkasát.

Dávid cigarettát sodorni tanított, a nyálazás már ment, a sodrás nem.

Valamit mindig kitaláltunk, érdekes módon a cigi dolgok előtérbe kerültek.

- Ezt a dekket nem szívom el, van benne egy pár slukk, elszívod?
- Hát persze!

Annak ajánlottam, akinek kevés cigije volt. Nem volt senkinek száj baja,

A nikotin -, ezt bőven vittünk be – sok mindentől megvéd.

Csereberéltünk is, 1 marlborót adtam 2 töltött cigiért. Persze ukrán cigi is volt eladó, még engem is bepaliztak.

Kicsit lenéztem a tologató cigi töltőket, nekem otthon gépem van, kóserül működik.

De hát az nem hordozható.

Mindenkinek nagy dohány tasakja volt, benne a húzogatóssal, hüvely meg dobozban.

Némelyikőjük több dobozzal is megtöltött, egy végtében. Ilyenkor ment a kunyerálás.

- Hogy nézel ki?!
- jól!

Kopasz volt. A szakáll nyíróval véletlenül egy csíkot vágott a feje tetején. Le kellett borotválni az egészet. Az asszonynak igaza van, úgy nézik ki, mint egy szopott gombóc.

De azért tetszett nekem a fejformám. Imádtam a változásokat, pláne, ha ilyen velőtrázó.

Egy későbbi bent fekvésemkor két ágyas szobában voltunk.

Túrónak volt villany borotvája, azzal ritkítani is lehetett. Én behozattam édesanyámtól örökölt borotvámat. A szomszéd szobából átjött már nem zavart, szimpatikus srác, hogy kopaszra vágjuk le. Mikor borotvámmal szánkáztam a fején, elfüstölt a szerkezet.

- De gagyi, dobd ki.

Ki is dobtam, tartozékaival együtt, csak egy pici fésűt tartottam meg bajuszápoláshoz.

Hátul ültek, három fotel is volt. Tologatták a paraszolvenciát tartalmazó ketté hajtott borítékot. A borítékra ráírta, hogy Ottótól szeretettel. Hogy tudja a delikvens, hogy kitől kapta.

- Ottó, nem kell ez.
- De ragaszkodom hozzá!
- Tessék elfogadni.
- jó, rendben.

Főorvos asszony végül elfogadta a harminc ezer forintot tartalmazó borítékot.

Itt mindenki főorvos.

- Hogy van?
- Teljesen jól.
- Ottó, ítéljük meg az állapotát úgy, hogy a 100 százalék a teljes kiegyensúlyozottság, ez alatt a depresszió, e fölött a felhangoltság, mánia.
- 105 százalék.

Naná, hogy elfedem, a depressziót is és a mániát is.

Rá volt bízva, hogy megítélje saját állapotát, persze, hogy 100 százalékra törekedett.

Elfedni csak, akkor tudott, ha jól volt, lehangoltságnál ez nem ment

.

Cipelték a sakkot, pszichológusok is megbeszélést, ülést tartottak a fotelekben a pácienssel.

- Nem haragudnak, ha leülnénk a helyükre?

Kedves kérdésre kedves válasz:

- Természetesen.

A dohányzóban is megpróbáltak sakkozni, Ilyenkor mindig kikaptam a külső ingerekre való odafigyelésem miatt.

Amikor foteleztünk jobban ment, azért kibiceltek nekünk néhányszor.

Kocsmában ülök.

Néhányszor előfordultam itt, mindig csak egy korsó sörre.

Azt gondoltam, hogy ez csak egy szocializációs gyakorlat.

Otthon magány, leszázalékoltak pszichés problémáim miatt, no meg rák miatt s gerinc gondom is közre játszott. Nem dolgoztam, nappali szanatóriumba jártam egy ideig.

Hat órás állásra elmehettem volna, de írni akartam.

Csak József volt bent, na meg a csapos. Józsira így délidőben lehetett számítani, ilyenkor délelőtti hadjáratán volt . Kétszer jött, másodszor délután 4 óra körül.

Hallókészülékét soha sem tette be - valószínűleg az elem merült ki –ordítózza kell beszélni vele, ha lenne mit.

A teraszon szeretett lenni, amikor mások ott kvaterkázta, hallgatta őket.

- Tudod a lacinak az öccsének a sógornője mondta, hogy disznót vágnak.
- Csak félkész házuk, még be sincs vakolva.
- Azt mondja nekem, hogy ne mondjam, hát legszívesebben lecsaptam volna.

Igen sokszor elbeszéltek egymás mellett, Mosolyogtam rajtuk,

Író-olvasótalálkozás kerekedett, 28 verset vittem a belvárosi üzletbe. Költő társammal és egy zenésszel, hárman tartottuk;

a nagyérdemű kis, kényelmetlen székeken kuporogott.

Erzsi lépett fel először utána én szerepeltem, majd ukulelén játszó és éneklő Szilvia fejezte be a blokkot.

3 ilyen blokk volt. Nagyon izgultam, remegett a kezem, a paksamétámban is mindig kettőt lapoztam.

Egyesével számár füleket csináltam a lapozási probléma elkerülésére.

Hadartam, miközben lassan tagolni kellett volna, elvont, képszerű verseimet.

A harmadik blokkban első novellámat olvastam, ami szívem csücske.

Nem tudom, hogy tetszett-e nekik, nem sokszor mertem olvasás közben feltekinteni.

Parkolóhely volt, közvetlenül a helyszín közelében, viszont elfelejtettem mobil parkolni.

Korán volt, elkezdtem sétálni. Ki jön velem szemben? A parkoló őr. De még mindig nem kapcsoltam.

A kör megtétele után pont akkor értem az autóhoz, amikor a mikulás csomag becsusszant az ablaktörlő alá.

Kettős látása nem múlt el, hazafelé vezetve, az M7-en alig tudta a sávban tartani az autót, kacsázott.

- Na, szépen vagyunk.
- Rohadt gyógyszerek, meg a depresszió.

Magában beszélt a kocsiban.

Amikor jól volt magabiztosan vezetett, kettős látása sem volt.

*

Gyerekként mindig a nőket nézte, fantáziáját igen beindította egy-egy testhez simuló nadrág. Mindig csodálkozott, ha azt mondták, hogy a férfi a farkával gondolkozik. Hát én is! Egy kicsit is jobban kinéző nőket oly sokszor megkívánta.

Most, élemedett korában hetekig is aludt libidója, máskor napokig kínlódott eme éhséggel. Az arcok, a kezek megfogható közelsége hozta számára a képzelgést az aktusról.

Gondoltam, meg kellene szólítanom valamelyikkőjüket. Nem mertem.

Vártam valamire, de tudtam nem történik meg. Édes szájáról nem érkezett válasz, hiába néztem epedőn őket.

Így az életem hajnalán elvesztegetett báj és könny, fájón nyomja éhes szemeimet.

Pornót oly régen, fekete-fehér fényképeken láttam.

Vargabetűre várva, a vélt holnaphoz simulóan, várt.

Hagyta volna, hogy bármelyi kőjük megkívánja őt, ám viszonzatlan percek fonódtak teste rokkáján.

*

A fenyves meredten állt, a dió hajladozott, a nyárfákon apró zizegés.

Ugrani készülő lelkét megnyugtatta a látvány. A sárga nap hullámok nélkül süllyedt a tóba.

Oly régen látott fecskéket, boldog örömmel töltökezett.

Szabadságon voltak, az apartman egy tóra nézett.

Legújabb novelláját írta kis füzetébe, a leterített pokrócon ülve előkapta azt, írta gondolatait.

Még ebéd közben is írt, kis övtáskájában csendesen feküdt a füzet, várván a beleírást.

Középen volt, némi felhangoltsággal, de kontrolláltan. Ha írt, mindig apró vagy kevésbé apró pörgés.

Már össze voltak veszve feleségével, mégis elvitte őt a Balatonra.

Nagyon értékelte ezt gesztust. Nem nagyon aggódott a fasírt miatt.

Mindenhová Erika vezetett, olyan biztos kézzel, olyan hely ismerettel, hogy le a kalappal előtte.

Húszon éve vezetett s olyan aggyal, hogy bárhol volt egyszer, legközelebb már tudta az útvonalat, megjegyezvén azt.

Amikor hazafél jöttek már lehangolódott a kocsiban, elkezdte féltetni magát, csak a szobájára, az elmagányosodásra tudott gondolni.

A megfelelni vágyás szóródik ágaskodón benne.

Mit is akarok az élettől, mi végre is vagyok?

Általában is lelkizős alkat volt mindig. Tépelődvé, sérülésekkel élte életét, helyzet-harcok jellemezték.

A társalgások riasztó csendjét, - miközben magát hibáztatta ezért – orrfacsaró bűznek érezte.

Visszahívta volna elkínzott szavait, ha tehette volna. A dolgok megbánása keretezte lelkét.

Megbékélni, a dolgok menetének elfogadása kellene – gondolta-.

Néha a teljes megnyugvást, dobott az elfogadás kelyhébe. Ez a kehely tartalmazta a minden úgy van jól, ahogy van állapotot, a megbékélést mindennel. Ilyenkor boldogság félét érzett. Hangulatember volt.

Ugyanolyan pózt veszek fel, mint a beszélgető társ. Ez már apró pszichológia.

Eszébe jutott, milyen kielégülés, ha meghallgatják, ha elmondhatja dolgait a másik figyelő, bólogató szempárja tűzésében.

A felejtés múló falaiból süttött az elhasználtság szaga. Neki támaszkodott s oly messzire került az univerzummal való eggyé válástól. Lesöpörte volna a kicsinyesség torz vigyorát, de nem tudta.

Amikor rossz hangulata volt, énképe törött cserepeken lábalás.

A növények, az állatok ösztönvilága elbódított. Mostanáig a fák nevét sem tudtam, az állatok nevét sem mindig.

Úgy érzem, hogy az egyszerű szeplőteleniséget nem kaphatom meg.

Megdöbbentem!

Kis hátizsákom eltűnt!

Egy magában jött a strandra, izmos, filigrán teste a földet pásztázta.

Bronzolajozáson voltam, ez alatt lophatták el. Benne volt az összes iratom, pénzem és a franc se tudja, mi még.

A 18 éves kamasz arcán kétségbeesés ült. Viszolygott a helyzettől, hányinger jött rá.

- Ki akarok maradni ebből, más vajon mit csinálna?
- Mindig elveszítek valamit, pláne magamat!
- A kurva életbe, minek jöttem egyedül?

Mert egyedül vagy.

Önleértékelése az egekig ért. Ajkán kihegyesedett a vicsorgás.

Látja valaki, hogy milyen szerencsétlen vagyok?

Nincs barátom, tartok az új kapcsolatoktól, barátnőm is ezért nincs.

Vértestvérek lettek.

A mutató ujjakból csörgedezett a vér. A két pohár gyöngyöző szódával, két vérző ujj.

Megitták egymás szódáját, benne a másik pár csepp vérével.

Annyira ragaszkodtak egymáshoz, mint a testvérek. 16 évesek lehettek.

És most vértestvérek. Mint az indiánoknál.

Attila tagbaszakadt, mély hangú fiú. Középiskolában kezdődött ez a nagy barátság.

Kitalálták, hogy a Rómaira mennek gyalog a Teleki térről, hárman. Nem kevés kilométer.

Megtették.

Ati, gyaloglásuk közben kérges tenyerének közepében nyomta el, a szálra vehető cigarettáját.

Megvédett mindenkitől – én egy nyiszlett kamasz voltam – és mindentől.

Ő műszaki rajzaimat csinálta, én pedig a orosz leckéit és dolgozatait. A leghátsó padban

ültünk a jobb oldalon, körbe nem lehetett járni, mint a középső padsort, így vidáman puskáztunk.

Merészségünknek nem szabott semmisem akadályt, kész orosz dolgozatot egyre másra, padról padra járt.

Hát, akkor még oroszot kellett tanulni, az angol sehol se volt. Persze 1973-at írtunk.

Húga platóian, de annál szerelmesebb volt Atiba, Ezt csak később mondta el.

Fia születésekor nem véletlen, hogy az Attila nevet adta neki.

Hasonlítani akart, no, nem a rettenetes apai modellre.

Olyan emberekre, akiktől kicsit tartott. Melyik kamasz ne szeretne hős lenni, melyikkőjük ne akarna.

Megközelíthetetlen, erős és kérlelhetetlen és ráadásul jóképű lenni. Az látszik valakin, hogy az önképe rendben van; a film sztárok is szóba jöttek.